

[Ministeren for offentlige arbejder.]

og Island fornuftig måde, gik vi i gang med opgaven, og vi presser altså nu på for at få sagen fremmet, sådan at vi kan få klarhed over, hvordan tingene ligger.

Ja, jeg har gerne villet gøre disse bemærkninger, fordi jeg har set, at et par aviser har nogle mærkelige forestillinger om, hvad der foregår — ja, man kan nærmest sige, at de ingen forestilling har om, hvad der foregår.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg ønsker kun at erindre tinget om, at skal man dømme efter den mening, de norske repræsentanter i Nordisk Råd tilkendegav, er der i det norske storting meget stor interesse for, at man får løst Øresundsproblemerne, herunder spørgsmålet om storlufthavnen, i overensstemmelse med rekommandationerne fra Nordisk Råd, som samtlige norske repræsentanter i Nordisk Råd nu har stemt for ved efterhånden tre sessioner: den i Reykjavik 1965, den i København 1966 og den i Helsingfors 1967.

Jeg vil i øvrigt benytte lejligheden til at sige, at jeg meget beklager, at jeg ikke tænkte på i tide at underrette ministeren for offentlige arbejder om, at jeg agtede at fremkomme med bl. a. dette spørgsmål. Men jeg er særdeles tilfreds med de udtalelser, der er fremkommet, og i øvrigt kan man måske vente, at denne sag vil blive rejst ved en senere lejlighed, hvor den kan få en mere udførlig og omhyggelig behandling, end det naturligvis var muligt i dag, hvor det hele måtte virke noget improviseret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til folketingsbeslutning, sålydende:

„Folketinget tager beretningen angående Nordisk Råds 14. session, afgivet af rådets danske delegation, til efterretning“, vedtoges uden afstemning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udlevering af lovovertrædere.

(Lovforslaget (nr. 122) findes i tillæg A. sp. 2533, fremsættelsen i tidenden sp. 2034).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Thomas Have: Lovforslaget om udlevering af lovovertrædere er endnu en frugt af det nordiske samarbejde inden for det juridiske område, og det kan vel også siges at være en naturlig fortsættelse af det tidligere samarbejde, der har været omkring den internordiske udleveringsordning og den stilling, som vi i de skandinaviske lande har taget til den europæiske udleveringskonvention.

Det er ud fra principielle synspunkter naturligt, at de nordiske udleveringsordninger følger ensartede principper, så meget mere som de andre nordiske lande jo fra gammel tid har haft positive lovbestemmelser om udlevering, medens vi her i Danmark først med loven af 1960 fik regler om udlevering af lovovertrædere.

Efter min opfattelse er den nuværende ordning vedrørende udlevering til ikke-nordiske lande utilfredsstillende. Udlevering af en person er et så alvorligt indgreb i den personlige frihed, at det alene bør ske med lovhjæmmel. Spørgsmålet om udlevering bør dog efter min mening ikke afgøres alene på grundlag af faste regler i lovbestemmelser og traktater, men der bør også åbnes en adgang for en friere afgørelse i hvert enkelt tilfælde, således at der bl. a. kan tages et rimeligt hensyn til beskyttelse af den person, om hvis udlevering der er tale. Hovedpunkterne i det foreliggende lovforslag sigter derfor også på, at der for at sikre retsbeskyttelsen af den person, som